ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (πρώτο τμήμα)
της 23ης Απριλίου 1986 *

Στην υπόθεση 204/84,

SpA Sideradria industria metallurgica, με έδρα την Άδρια (Rovigo, Ιταλία), εκπροσωπούμενη από τον Giuseppe Marchesini, δικηγόρο στο Corte suprema di cassazione της Ιταλικής Δημοκρατίας, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο το δικηγόρο Ernest Arendt, 34 B IV, rue Philippe-II,

προσφεύγουσα,

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενης από τον Oreste Montalto, μέλος της νομικής της υπηρεσίας, επικουρούμενο από την Wilma Viscardini Donà, δικηγόρο στο Corte suprema di cassazione της Ιταλικής Δημοκρατίας και μέλος του δικηγορικού συλλόγου της Πάδοβας, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Manfred Beschel, μέλος της νομικής υπηρεσίας της Επιτροπής, κτίριο Jean Monnet, Kirchberg,

καθής,

που έχει ως αντικείμενο την ακύρωση της απόφασης της 3ης Ιουλίου 1984, με την οποία καθορίστηκε το τμήμα των ποσοστώσεων παραγωγής που επιτρεπόταν να διαθέσει η προσφεύγουσα στην κοινή αγορά κατά τη διάρκεια του τρίτου τριμήνου του 1984,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πρώτο τμήμα)

συγκείμενο από τους R. Joliet, πρόεδρο τμήματος, T. Koopmans και T. F. O'Higgins, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: G. F. Mancini
γραμματέας: D. Louterman, διοικητική υπάλληλος

αφού άκουσε το γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 14ης Νοεμβρίου 1985,

* Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική.

εκδίδει την ακόλουθη

ΑΠΟΦΑΣΗ

(Το μέρος που περιέχει τα περιστατικά παραλείπεται)

Σκεπτικό

1 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη γραμματεία του Δικαστηρίου στις 13 Αυγούστου 1984, η εταιρία Sideradria SpA (στο εξής: Sideradria), με έδρα την Άδρια (Ιταλία), άσκησε, δυνάμει του άρθρου 33, παράγραφος 2, της Συνθήκης ΕΚΑΧ, προσφυγή ακυρώσεως της απόφασης της Επιτροπής, της 3ης Ιουλίου 1984, περί καθορισμού της ποσόστωσης παραγωγής της, καθώς και της ποσόστωσης παραδόσεως, για το τρίτο τρίμηνο του 1984.

2 Η Sideradria είναι επιχείρηση σιδήρου και χάλυβα που παράγει ράβδους οπλισμού σκυροδέματος κυκλικής διατομής. Επομένως, υπάγεται στο καθεστώς που θεσπίστηκε με τη γενική απόφαση 1831/81, της 24ης Ιουνίου 1981, περί εισαγωγής συστήματος επιτηρήσεως και νέου συστήματος ποσοστώσεων της παραγωγής ορισμένων προϊόντων για τις επιχειρήσεις της βιομηχανίας σιδήρου και χάλυβα (ΕΕ L 180, σ. 1).

3 Με την εν λόγω γενική απόφαση, η Επιτροπή θέσπισε σύστημα ποσοστώσεων που περιορίζει την παραγωγή κάθε επιχειρήσεως (στο εξής: ποσόστωση παραγωγής), καθώς και το τμήμα της παραγωγής που είναι δυνατόν να διατεθεί στην κοινή αγορά (στο εξής: ποσόστωση παραδόσεως). Η απόφαση προβλέπει ότι οι εν λόγω ποσοστώσεις υπολογίζονται βάσει των πωλήσεων που πραγματοποίησαν οι επιχειρήσεις κατά τη διάρκεια μιας περιόδου αναφοράς. Μεταξύ των διατάξεων της εν λόγω γενικής απόφασης που ενδιαφέρουν την παρούσα διαφορά πρέπει να αναφερθεί καταρχάς το άρθρο 8, παράγραφος 2, το οποίο επιτρέπει στην Επιτροπή να προσαρμόσει την ποσόστωση παραδόσεως μιας επιχείρησης, αν η τελευταία αποδείξει ότι ο καθορισμός της σύμφωνα με τα συνήθη κριτήρια της προκαλεί σοβαρά προβλήματα. Εξάλλου, το άρθρο 14 της γενικής απόφασης παρέχει περαιτέρω στην Επιτροπή την ευχέρεια να προσαρμόσει τις ποσοστώσεις παραγωγής και παράδοσης, αν η επιχείρηση αποδείξει ότι αντιμετωπίζει « εξαιρετικές δυσκολίες ». Πάντως, αυτό αποκλείεται σε περίπτωση που η επιχείρηση έχει υποστεί « κυρώσεις όσον αφορά τους κανόνες τιμών ή δεν έχει εξοφλήσει οφειλόμενα πρόστιμα ».

4 Μολονότι η εταιρία Sideradria ζήτησε επανειλημμένα να υπαχθεί στις ευεργετικές διατάξεις του άρθρου 8, παράγραφος 2, της γενικής απόφασης 1831/81, η εν λόγω διάταξη εφαρμόστηκε στην περίπτωσή της μόνο κατά τον καθορισμό της ποσόστωσης παραδόσεως για το τέταρτο τρίμηνο του 1982.

5 Εξάλλου, η Sideradria υπέβαλε σειρά αιτήσεων για το τρίτο και το τέταρτο τρίμηνο του 1983, προκειμένου να πετύχει την εφαρμογή του άρθρου 14 της γενικής απόφασης 1831/81. Οι αιτήσεις της απορρίφθηκαν στις 6 Ιουνίου 1984. Μια νέα αίτηση, που στηριζόταν στην ίδια διάταξη και αφορούσε το πρώτο τρίμηνο του 1984, έγινε πάντως δεκτή από την Επιτροπή, η οποία αύξησε την ποσόστωση παραδόσεως της Sideradria κατά 508 τόνους. Οι επόμενες αιτήσεις απορρίφθηκαν με το αιτιολογικό ότι στις 26 Ιανουαρίου 1984 επιβλήθηκε στη Sideradria πρόστιμο λόγω υπερβάσεως της ποσόστωσης παραδόσεως για το τρίτο τρίμηνο του 1981. Με την απόφαση της 12ης Δεκεμβρίου 1985 στην υπόθεση 67/84 (Sideradria κατά Επιτροπής, Συλλογή 1985, σ. 3983), το Δικαστήριο απέρριψε την προσφυγή ακυρώσεως της εν λόγω απόφασης, μειώνοντας πάντως το ποσό του επιβληθέντος προστίμου.

6 Η παρούσα προσφυγή στρέφεται κατά της αποφάσεως της Επιτροπής, της 3ης Ιουλίου 1984, με την οποία καθορίζεται η ποσόστωση παραγωγής της Sideradria σε 9 400 τόνους και η ποσόστωση παραδόσεως σε 4 773 τόνους για το τρίτο τρίμηνο του 1984.

7 Προς στήριξη της προσφυγής της, το παραδεκτό της οποίας δεν αμφισβητείται, η εταιρία Sideradria προβάλλει δύο λόγους και συγκεκριμένα, αφενός, τον άδικο χαρακτήρα της προσβαλλόμενης απόφασης και, αφετέρου, την άρνηση της Επιτροπής να λάβει υπόψη ορισμένες περιστάσεις καθοριστικής σημασίας.

Ως προς τον άδικο χαρακτήρα της προσβαλλόμενης απόφασης

8 Η προσφεύγουσα θεωρεί ως προφανώς άδικο το γεγονός ότι η ποσόστωση παραδόσεως αντιστοιχεί μόλις στο 50 % της ποσόστωσης παραγωγής της. Πρώτον, η ποσόστωση παραγωγής πράγματι συνιστά ήδη αφ' εαυτής περιορισμό. Στην προκειμένη περίπτωση απαγορεύει στη Sideradria να χρησιμοποιήσει περισσότερο από το 50 % της παραγωγικής της ικανότητας. Δεύτερον, το τμήμα της ποσόστωσης παραγωγής που δεν επιτρέπεται να διατεθεί στην κοινή αγορά δεν μπορεί να πωληθεί, δεδομένου ότι οι εξωτερικές αγορές έχουν καταστεί απροσπέλαστες. Κατά συνέπεια, η σχολαστική εφαρμογή της ισχύουσας ρύθμισης έχει ως συνέπεια να δύναται η προσφεύγουσα να χρησιμοποιήσει γύρω στο 25 % μόνο της παραγωγικής της ικανότητας. Η προσφεύγουσα θεωρεί ότι είναι επομένως θύμα δυσμενούς διακρίσεως, εφόσον η μεγάλη πλειοψηφία των ευρωπαϊκών επιχειρήσεων σιδήρου και χάλυβα έχουν τη δυνατότητα να διαθέτουν στην κοινή αγορά το σύνολο της παραγωγής τους.

9 Η Επιτροπή περιορίζεται να υπογραμμίσει ότι προέβη στον υπολογισμό της ποσόστωσης παραδόσεως της προσφεύγουσας εφαρμόζοντας σχολαστικά την ισχύουσα ρύθμιση. Όσον αφορά ειδικότερα την αιτίαση περί δυσμενούς διακρίσεως, η Επιτροπή ανέφερε κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση ότι η εφαρμογή της ισχύουσας ρύθμισης είχε ως συνέπεια και άλλες επιχειρήσεις σιδήρου και χάλυβα να έχουν τη δυνατότητα πωλήσεως στην κοινή αγορά ενός πολύ περιορισμένου μόνο τμήματος της ποσόστωσης της παραγωγής τους.

10 Καταρχάς, πρέπει να παρατηρηθεί ότι η προσφεύγουσα δεν ζητεί την ακύρωση της απόφασης της Επιτροπής, της 3ης Ιουλίου 1984, επειδή αντίκειται προς τη γενική απόφαση 1831/81 που αποτελεί το έρεισμά της. Αντίθετα μάλιστα, η προσφεύγουσα αναγνωρίζει ότι η απόφαση της Επιτροπής συνάδει προς τη γενική απόφαση 1831/81. Προφανώς, λοιπόν, η προσφεύγουσα επικρίνει κατ' ουσία το σύστημα που καθιέρωσε η εν λόγω γενική απόφαση. Πάντως, η προσφεύγουσα δεν προσκόμισε κανένα στοιχείο ικανό να θέσει υπό αμφισβήτηση τη νομιμότητα της γενικής απόφασης 1831/81.

11 Όσον αφορά τις αιτιάσεις περί δυσμενούς διακρίσεως, της οποίας η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι είναι θύμα, πρέπει να αναγνωριστεί ότι η προσφεύγουσα δεν προσκόμισε κανένα στοιχείο που να αποδεικνύει τους ισχυρισμούς της. Αντίθετα μάλιστα, η Επιτροπή προσκόμισε στο Δικαστήριο αριθμητικά στοιχεία, τα οποία δεν αμφισβήτησε η προσφεύγουσα και τα οποία αποδεικνύουν ότι και άλλες επιχειρήσεις σιδήρου και χάλυβα βρίσκονται στην ίδια κατάσταση με την προσφεύγουσα, η δε εφαρμογή της ισχύουσας ρύθμισης στις εν λόγω επιχειρήσεις οδήγησε στον καθορισμό ποσοστώσεων παραδόσεως που αντιστοιχούν σε ένα πολύ μικρό τμήμα των ποσοστώσεων παραγωγής τους.

12 Υπό τις περιστάσεις αυτές, ο πρώτος λόγος είναι αβάσιμος.

Ως προς την άρνηση να ληφθούν υπόψη ορισμένες περιστάσεις αποφασιστικής σημασίας

13 Καταρχάς, η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι, κάνοντας χρήση του άρθρου 8, παράγραφος 2, της γενικής απόφασης 1831/81 για το τρίτο τρίμηνο του 1982, η Επιτροπή όφειλε να αυξήσει την ποσόστωση παραδόσεως της προσφεύγουσας περισσότερο από όσο την αύξησε. Στη συνέχεια, η προσφεύγουσα τονίζει ότι η Επιτροπή καθυστέρησε να αποφασίσει σχετικά με τις αιτήσεις που είχαν υποβληθεί δυνάμει του άρθρου 14 της γενικής απόφασης 1831/81, με αποτέλεσμα να μην μπορεί πλέον η προσφεύγουσα να επικαλεστεί το άρθρο 14, επειδή εν τω μεταξύ της επιβλήθηκε πρόστιμο. Τέλος, η

προσφεύγουσα υπογραμμίζει ότι παρεισέφρησαν λάθη στα αριθμητικά στοιχεία που διαβιβάστηκαν στην Επιτροπή και σύμφωνα με τα οποία καθορίστηκαν οι ποσοστώσεις παραγωγής και παραδόσεως. Σχετικά η προσφεύγουσα αναφέρεται στην υπόθεση 67/84, στην οποία έχει ήδη προβάλει το ίδιο επιχείρημα. Στηρίζεται στον ακόλουθο συλλογισμό: ανακάλυψε ότι το φόρο προστιθέμενης αξίας κατέβαλαν οι αγοραστές των προϊόντων της· ο φόρος αυτός όμως δεν θα έπρεπε να καταβληθεί, αν τα προϊόντα είχαν εξαχθεί εκτός Ιταλίας· άρα τα εν λόγω προϊόντα πωλήθηκαν στην Ιταλία, γεγονός που έπρεπε να οδηγήσει στον καθορισμό μεγαλύτερης ποσόστωσης παραδόσεως.

14 Η Επιτροπή υπενθυμίζει καταρχάς ότι υπήγαγε την εταιρία Sideradria στις ευεργετικές διατάξεις του άρθρου 8, παράγραφος 2, της γενικής απόφασης 1831/81 για το τρίτο τρίμηνο του 1982. Αν η προσφεύγουσα έκρινε ανεπαρκή την αύξηση που είχε εγκριθεί για την περίπτωσή της, όφειλε να προσβάλει έγκαιρα τη σχετική απόφαση. Επειδή δεν το έπραξε, δεν έχει πλέον τη δυνατότητα να αμφισβητεί σήμερα την απόφαση αυτή. Ως προς την εφαρμογή του άρθρου 14 της γενικής απόφασης 1831/81, η Επιτροπή απέρριψε διάφορες αιτήσεις, αυτές δε οι απορριπτικές αποφάσεις δεν αμφισβητήθηκαν. Τέλος, η Επιτροπή υπενθυμίζει ότι, όπως και στην υπόθεση 67/84, διατηρεί τις πλέον σοβαρές επιφυλάξεις ως προς την αξιοπιστία των αποδείξεων που προσκόμισε η προσφεύγουσα προκειμένου να δικαιολογήσει τα λάθη που ισχυρίζεται ότι διέπραξε.

15 Όσον αφορά τα δύο πρώτα επιχειρήματα της προσφεύγουσας πρέπει να τονιστεί ότι οι αποφάσεις της Επιτροπής να εφαρμόσει το άρθρο 8, παράγραφος 2, και η άρνησή της να εφαρμόσει το άρθρο 14 της γενικής απόφασης 1831/81 δεν προσβλήθηκαν εμπροθέσμως από την προσφεύγουσα. Κατά την πάγια όμως νομολογία του Δικαστηρίου, ο προσφεύγων δεν μπορεί, επ' ευκαιρία προσφυγής ακυρώσεως ατομικής απόφασης, να προβάλει ένσταση ελλείψεως νομιμότητας άλλων ατομικών αποφάσεων, οι οποίες απευθύνονταν προς αυτόν και οι οποίες κατέστησαν οριστικές.

16 Όσον αφορά τα λάθη που διαπράχθηκαν ενδεχομένως κατά τον καθορισμό της ποσόστωσης παραδόσεως, πρέπει να υπομνηστεί ότι, με την απόφαση της 12ης Δεκεμβρίου 1985 που προαναφέρθηκε, το Δικαστήριο αναγνώρισε ότι « η προσφεύγουσα δεν απέδειξε ότι η καταβολή του φόρου προστιθέμενης αξίας από τους αγοραστές αποτελούσε αναμφισβήτητο στοιχείο για τον καθορισμό του τελικού προορισμού του προϊόντος ούτε, συνεπώς, ότι έγιναν λάθη κατά τον υπολογισμό του ποσού των πωλήσεων εκτός της κοινής αγοράς ».

17 Υπό τις περιστάσεις αυτές, πρέπει να απορριφθεί και ο δεύτερος λόγος ακυρώσεως της προσφεύγουσας.

Επί των δικαστικών εξόδων

18 Κατά το άρθρο 69, παράγραφος 2, του κανονισμού διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα. Δεδομένου ότι η προσφεύγουσα ηττήθηκε, πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πρώτο τμήμα)

αποφασίζει:

1) Απορρίπτει την προσφυγή.

2) Καταδικάζει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

Joliet Koopmans O'Higgins

Δημοσιεύτηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 23 Απριλίου 1986.

Ο γραμματέας

P. Heim

Ο πρόεδρος του πρώτου τμήματος

R. Joliet